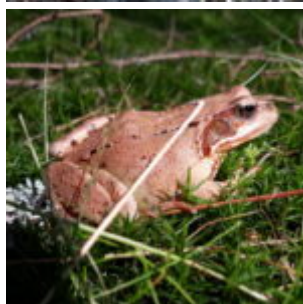
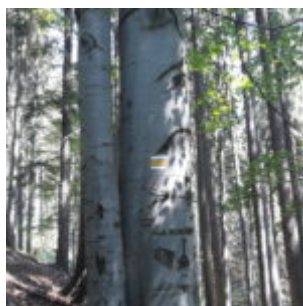

Sedím tu na terase, haxny mě bolejí, v krku opět škrábe, ale dobrý to bylo. Co dobrý, tsss tsss tss výýýborný.

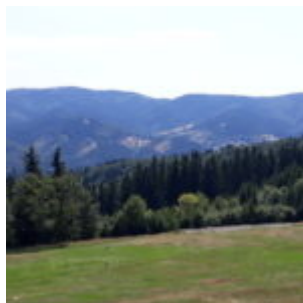
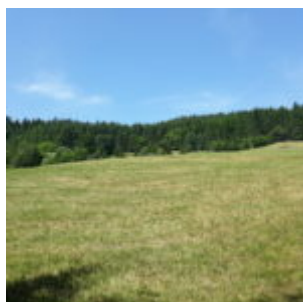
Hned po snídani a kávičce jsme vyrazili na jeden z výletů, který jsem naplánovala ještě v Prahé. Výlet s hospůdkou, šlo se na Slavíč. A jak jinak než do příšernýho krpálu. Žádný překvápkó, když ubytovaný jsme v údolí a kolem nás obří kopce Beskyd.

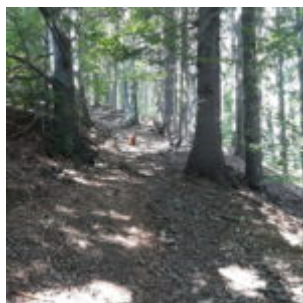
Kousek za penzionem jsme odbočili z cesty do lesa a rovnou do kopce. Byla jsem zvědavá, jak mi to bude chodit, když jsem teď byla nemocná a ještě furt to není úplně cajk, ale kupodivu mi to docela i chodilo. Žádný závratný tempo, ale s tím se stejně v tomhle vedru nedá počítat. Tali jsem hned odcvakla z vodítka, na kterým byla pro jistotu ten kousilínek, co se šlo po silnici. A tak si mohla, poté co mi ale předtím kousek pochodovala u nohy, za odměnu, stejně jako Rumíček užívat svobody, zkoumání a čichání. K mojí velké radostí nechal páníček krám na pokoji a poté co, jsme mezi sebou vyladili to, že by jí měl nechat krapet větší důvěru a volnost, jsme si to i my mohli pořádně užívat.

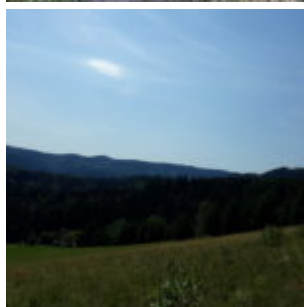
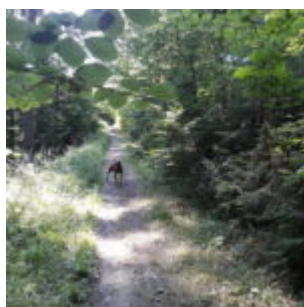
Ta první část cesty, než se dojde na Lačnov je fakt celou dobu krpál. A místy takovej jako drsnější. Měla jsem obavy jestli tu místo lesů nenajdeme zmar a zkázu, ale tahle část hor se zatím drží. Když jsme vystoupali ten nejdrsnější úsek, čekala na nás odměna v podobě velepůsobný louky obklopený hradbou stromů. Nááadhera, nádhera. Ohařiska ji ocenili stejně jako já a šli se rozeběhnout svobodně do prostoru.

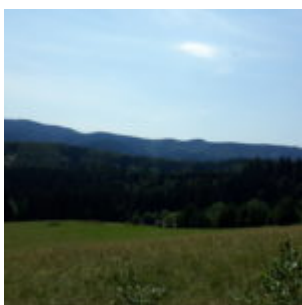

Další nádhera, pro mě. Protože víte, jak to mám s vodítkem a že volný pohyb ohaře je pro mě důležitější. A já se teď mohla dívat jak oba krouží kolem, šťastný a spokojený, a nikdo se nevzdaluje. To jsem pak šťastná a svobodná i já.

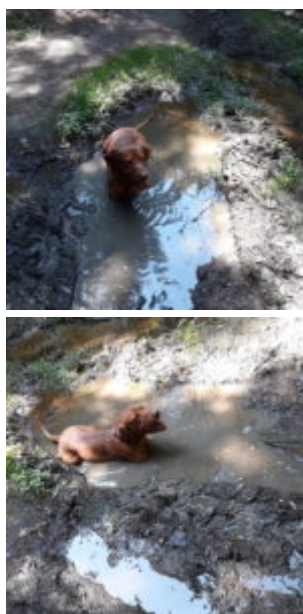
Vystoupali jsme ještě výš a otevřel se nám nádherný pohled na hory. Úžasný místo.

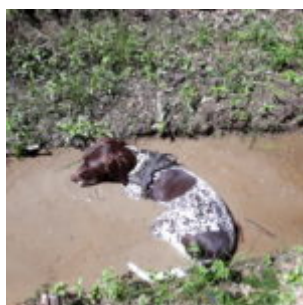

Akorát když jsem se to snažila vyfotit došla nás osamělá paní turistika a ohařiska uvítali možnost se družít. Chvili jsme se s paní společně litovaly na téma děsný stoupání a pak jsme my vyrazili zdolat ten poslední úsek, kdy cesta vede do kopce. Jakmile se totiž člověk vyškrábe na Lačnov, pohybuje se pak už jen po hřebeni.

Tam čekali na ohařiska příjemný překvapení v podobě velkolouží plných bláta. Rumouš okamžitě zalehl a dál si bahenní lázeň. Spokojenost největší©. No co, proč mít zaprasenýho jen jednoho psa. To by bylo fádni. A tak jsme oba Tali povzbuzovali v tom, aby Rumíčka následovala. Nenechala se dlouho přemlouvat a vypleskla se tam taky? .

Oba si, příjemně osvěženi, následně vyžádali balónky a tak se cestou po hřebeni čutalo a zběsilé lítalo. A občas taky poslouchalo. To když někdo procházel, či projížděl. Tak byl vždycky důvod stříhnout si buď přivoláníčko a nebo zastavení na dálku.

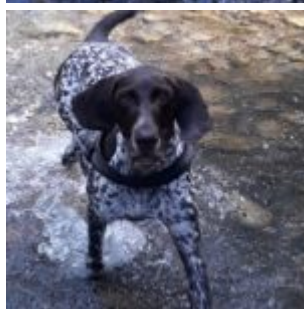
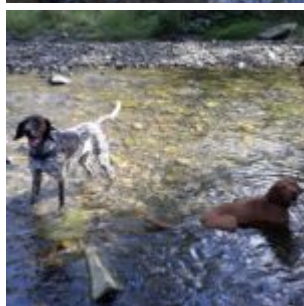
Došli jsme na Slavič a zašli na oběd do turistický chaty.

Psi tam smí být jen venku a tak jsme usalašili u jednoho z dřevěných stolů. Celkem dost tam foukalo a jak se ukázalo později, nebylo to nic moc pro muj nosohltn. Dali jsme si ale prima oběd a ohařiska tatrunku. překvapilo mě, co tam krom nás bylo psů. To jsem ještě na výletě nezažila. V jednu chvíli dvanáct kousků, plus my. A tady musím vlastně naše čoklidy pochválit. Byli totiž jediní, fakt jediní, kdo se tam pohyboval na prověšeném vodítku. Všichni ostatní bez rozdílu plemene svoje majitele zdatně táhli na vodítkách.

Dojedly jsme a vydali se po hřebeni dál. Mapa nám ukázala, že když odbočíme na cyklistickou trasu, trochu si tu cestu zkrátíme. A udělali jsme dobře. Protože zatímco na normální turistický trase se to cyklistama hemžilo, tak na trase cyklistický nebyl ani jeden. Až úplně dole jsme narazili na dvojici. Mužskej, jak to tak často bývá k vidění, to rval

dopředu a jeho partnerka seděla u cesty na parřezu?. A velmi uvítala psí společnost kterou jí ohařici nabídli. Sami mají doma prý sedm psů. Slušná smečka, složená z jednoho moskeváka, akit a basenjíků. Dolů do civilizace nám už toho moc nezbývalo a vyšli jsme z lesů asi tři kiláky od penzionu. Tři kiláky po silnici. Fuj a hle. Aleeee, kousek od silnice teče říčka. A tak jsme se tam na chvíli ubytovali a ohařiska si tam zařádili s balonkama. Bylo tam hezky a dokonce ledňáček kolem proletěl a zazpíval nám.

Zbývající část silničního pochodu jsem využila k utužení povel Se mnou, kdy Rumíček pochodoval s Brtníkem a já si vzala pod křídla Tali. Nesmíte ji ani na vteřinu spustit z očí, jak si před tím ověřil páníček, kterému se to vymstilo, ale zvládla to na volno a že to byl pěkný kus. Když se pak na druhé straně silnice objevila louka, přešli jsme tam, aby se ještě mohli proběhnout. A zalítat si za balonkama. Tím pádem, pak oni sami padli na pokoji za vlast. Stejně jako páníček. A já si šla se svým voláním v krku dát na terasu Fofolu. A dumat, jak na tom asi budu zítra, páč v tom krku se to zas rozjelo teda.